

MIILANG

Hugo Treffneri Gümnaasiumi õpilasleht

veebruar 2000, nr. 9

Harjutamine tegi võitjaks

Nädalatepikkused jõupingutused tasusid laulukoorile ära - tänukontsert õnnestus täilekult.

10. veebruaril toimus meie koolis kontsert avaldamaks tänu kõigile, kes aitasid vana maja uuendamisele kaasa.

Kohe pärast priiusenädalate lõppu langes Treffneri vaprate koorilauljate peale raske, kuid samas ka meeldiv ülesanne. Saabus teade, et 10. veebruaril on neil võimalus meelelahutust pakkuda inimestele, kes on nõu ja jõuga abiks olnud

meie koolimaja ehitusel. Samuti olid kontserdile palutud meie väga austusväärne õpetajaskond – nii endine kui praegune.

Kuna teati, et tuleb astuda nõudliku maitsega ja väga tähelepaneku publiku ette, siis asusid meie armsad kooriliikmed õpetaja Keerbergi eestvedamisel higi valama. Ikka selleks, et anda oma parim sel tähtsal päeval.

jätkeb lk. 2

Selles lehes

Tammsaare-nimeline
võistlus - läbikukkumine?
lk.3

Mida kujutab endast
kooli turvavalve
lk.4

HTG esindus "Risttee" - messil
lk.5

Intervjuud Rita Zobeli ja
Laur Kaunissaarega
lk.6,7

Reportaaž sõjaväest
lk.10, 11

T3 lehekülj
lk.12

"Miilang" "Stiinas"

Laupäeval, 19. veebruaril käis "Miilangu" toimetusega rääkimas tüdrukuteajakiri "Stiina".

Oma muljeid ja kogemusi koolilehe juures töötamisest jagasid endine peatoimetaja Kadri Tonka ja praegune Jüri Tarkpea, fotograaf-küljendaja Käty Kask ning toimetajad Mirjam Veermäe, Karin Kiisk ja Pille Heido.

Meie küsimuse peale, miks just "Miilang", kiideti ajalehe netiversiooni aadressil <http://www.htg.tartu.ee/miilang>, mis loodetavasti nüüdsest enam tegelikku ajalehte peegeldama hakkab.

"Miilangu" tegemisi kirjeldav artikkel peaks ilmuma aprillikuu "Stiinas".

"Miilang" otsib uut

fotograafi

küljendajat

Huvilistel palume pöörduda Age Salo poole
või kirjutada aadressil miilang.htg@mail.ee

stiina
TEEVIIT TÜDRUKUTELE

Uus maja nagu vaja

Olemegi tagasi. Harjunud uue koolimajaga ning kõigi mugavustega, mis sellega kaasneb - keegi ei viitsi enam samme anatoomikumini poole seada. Läbi on poolaasta täis pidevat sagimist, arusaamatusi ja stressi ning koolielu on saanud tagasi rütmi, millest me kõik puudust tundnud oleme.

Teisiti pole läinud ka "Mülangul". Eelmise aasta lõpus oli ka ajalehe toimetust väsinud, keegi ei jaksanud midagi huvipakkuvat ja intrigeerivat kirjutada. Uutes tingimustes on paranenud ajalehe kvaliteet ning loodetavasti paraneb veelgi. Ikka selleks, et tuua Teieni, kallid lugejad, reportaazhe kooli üritustelt, anda edasi teateid ja kirjeldada huviringide teadmisi - saavutusi. Et senisest rohkem täita Teie soove ja ettekujutust kooli ajalehest, ootame kirju meiliaadressil milang.htg@mail.ee.

Peatoimetaja

Lauljad võlusid kuulajaid

algus lk. 1

Näe vaeva, siis tuleb ka tulemus
Kontserdile eelnevatel nädalatel võis õhtustel tundidel koolimajja äraeksinud treffnerist leida suure kooripere ikka veel harjutamast, sekka kostmas Keerbergi hüüded: "Sa ju suudad küll! Tehke ometi oma armsad suukesed lahti!" Rahulolematu toon kadus tema häälest aga nüpea, kui laulma asusid ka mõned "laulmisega rohkem silma paistnud vilistlased" (loe: koorivanakesed).

Hea välimus on kõik

Õhtul koolimajja sisse astudes oli esimesena näha õpetaja Pluumi, kelle täpsel juhatusel jõudsid nii esinejad kui pealtvaatajad ilusti neile määratud kohta.

Kuigi kontserdi alguseni oli veel pool tundi aega, olid kõik lauljad varakult kohal ning nägid välja, justkui hakkaksid ballile minema. Tüdrukutel silmipimestavad kleidid ning poistel korralikult pressitud ülikonnad – kõik ikka selleks, et esitus oleks veatu. Veel mõned hääleharjutused, liikumiseadad, õpetaja Keerbergi kriitiline pilk ning kõik oligi alguseks valmis.

Elamus oli ootamist väärt

Kontsert ise oli suurepärase. Tehtud töö oli vilja kandnud ning vastuoksa tava-pärasele tüdrukutehäälele on seekord ka mehiste bassi kuulda.

Ühiselt esitatud "Edelweiss" ja "Siin on see laul" mõjusid lausa meeliülenda-

valt ning vana armas "Tuljak" tõi nostalgianaeratuse näole ka paljunäinud õpetajaile.

Kontserdi kõrghetkeks võis aga kahtlemata lugeda kahe vilistlase (Priit Volmeri ja Eero Tonka) esitatud Krahuse ja Geronimo duett ooperist "Salajane abielu".

Naeratus ja rahulolu peegeldusid ka Ülle Keerbergi näolt, kui ta kava lõpus täiesti teenitult õnnitlusi vastu võttis. Muie paistis valguvat ka härra direktori näole ning isegi härrad projekteerijad paistsid esitusega igati rahule jäävat.

Oh ajad, oh kombes!

Nüpea, kui ma olin saali tagasi jõudnud, marssis suure aplodeerimise saatel sisse ansambel "HaleBopp Singers" koos oma võrratu juhi, Lauri Breedega.

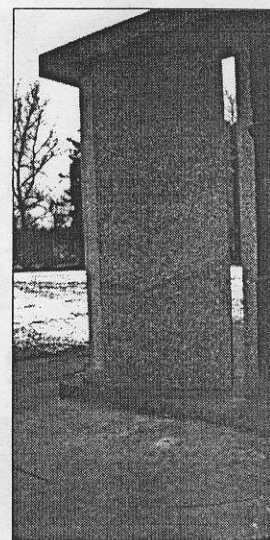
Nende laulud olid kerged, dzässilikud ning kaasakiskuvad. Oli näha, et esinejad ise naudivad laulmist ning osa nende energiast kandus üle ka pealtvaatajatele. Oli suurepärase vaadata, kuidas mõnus lauluke "Coffee and Tea" pani ka juba auvärsesse ikka jõudnud daamid sõrmi kaasa nipsutama.

Kahju, kahju

Kokkuvõtteks võib öelda, et uus Treffneri kooli esimene kontsert oli igati õnnestunud ning jääb üle vaid kahju tunda, et treffneristid sellest suurepärasest elamusest osa ei saanud.

Lembit Valgma

Nähtamatu Hugo

Pärast dieeti.

Hugo võttis niipalju kaalust maha, et tal kadus jõud terroristide vastu võitlemiseks. Nüüd on ta Tallinnas, kus teda nuumatakse. Hugo loodetakse tagasi tuua kevadel, kui ilm on soe ja ta on ise piisavalt tugev.

HTG maja soovivad kasutada teisedki

Meie kooli hoolduskulud on väga kõrged ja seega tuleb otsida võimalusi, et neid kergemini tasuda - ka kool on mingis mõttes äriasutus.

Peale õppetöö hakkab siin toimuma nii mõndagi. Näiteks praegu kasutab neid ruume Selge Autokool ja tulevikus hakkab siin tegutsema üks võimlemisklubi (mis muide pole üldsegi ainult tüdrukutele). Kuid kõiges selles on võimalik kaasa lüüa meie kooli õpilastel ja see teeb treffneristi jaoks vastava teenuse kasutamise odavamaks. Ja on ka loomulik, et kui korraldatakse midagi meie kooli õpilastele, siis võiks ju vastav asutus siin meie majas oma tööd läbi viia. Ka eelnevatel aastatel on koolimaja kasutanud nii mõnedki peale meie endi.

Ka säästmine on oluline. Näiteks ühel aastal hoiti kütet nii palju kokku, et kool sai endale kümme arvu.

Kuna maja on uus, siis sooviksid neid ruume kasutada paljud peale meie ja kooli õppetöö pole kaugeltki ainuke, milleks koolimaja kasutada saab.

Kristel Uiboaed

Peatoimetaja: Jüri Tarkpea

Toimetajad: Pille Heido, Heli Ernits, Lembit Valgma, Mirjam Veermäe, Kaie Heido, Karin Kiisk.

Fotograaf: Käty Kask

Küljendaja: Käty Kask

Juhendaja: Age Salo

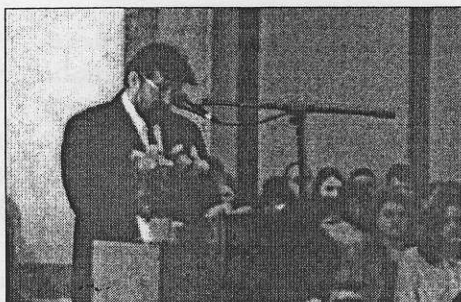
MILANG
HTG

Vabariigi aastapäev HTG moodi

Tähistamaks Eesti Vabariigi 82. sünnipäeva, korraldati ka Treffneri Gümnaasiumis sellekohane aktus.

Aktusel viibis suurem enamus kooliperest, kõnedega esinesid direktor Helmer Jõgi, endine ajalooõpetaja, tuntud raadiohääli Hillar Palamets ja ohvitser Balti Kaitsekolledzhist. Musikaalse poole täitis kooli segakoor Ülle Keerbergi juhatusel ning instrumentalistid viiulil ja klaveril. Kõige meeldejäävamateks etteasteteks võis pidada just muusikute esituses kõlanud laule ning pillilugusid. Teravam kõrv kuulis, et esinejad oli pärast õnnestunud tänukontserti 10. veebruaril jäänud loorberitele puhkama ja nende etteaste ei kõlanud niivõrd puhtalt kui oleks võinud soovida.

Sündmus oli proovikiviks organiseerijatele - keegi polnud kindel, kas seesugune aktuse korraldamine ka välja tuleb. Nimelt oli korraldatud suured manöövrid toolidega, seda nii nende aulasse viimisel kui ka sealt toomisel. Kõik õnnestus lõpuks suurepäraselt ning korraldajad võivad olla kindlad, et ka järgmine kord võib nüümoodi koolipere kokkutulemist organiseerida.

Aktusel esines pika kõnega ka direktor Helmer Jõgi.

Aktusele kutsutud militaartegelase kõne mõjus propagandana, ent nende poolt kaasa võetud relvad meelitasid poisse selleligipoolest.

Üks sõbralik esmaspäev

Neljateistkümnendal veebruaril oli sõbrapäev. Juba esimeste vahetundide ajal oli näha naerusui ringi käivaid õpilasi, kõigil väike kaardike näpus.

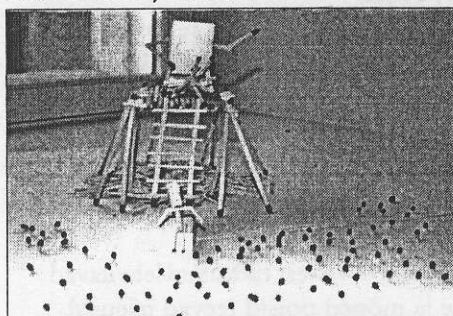
Sel päeval oli vahetundide ajal võimalik soovida oma lemmiklaule ja kirja teel tervitada oma sõpru. Tervituste saatmiste jaoks olid üles pandud ilusad keraamilised "kirjapottid", kuhu tegelikult ootasime rohkem vihikupaberit. Suureks üllatuseks olid kaardid kenasti valmistatud, vaeva oli nähtud. See näitab, et oma sõpradest peetakse meie koolis väga lugu. Vahetundide ajal oli paar korda kuulda ka Abba lauljate kauneid lauluhääli ja ka teisi artiste, kuid...

Sõbrapäev on kord aastas ja kindlasti oleks igapähele hea meel saada väike tervitus või kuulda vahetunni ajal oma lemmiklaulu. Seega võiks see päev saada koolitraditsiooniks.

Sigrid Pisukov

Abituurium unustas Tammsaare tõe

27. jaanuaril toimus koolis Anton Hansen Tammsaare sünniaastapäevale pühendatud taieste võistlus teemal "Tammsaare tõe ei vanane." Osa võtsid 10b,c,e ja 11a,b,e, võitjateks oli 11a ja 11b.

Tänavusel võistlusel saavutasid esikoha kaks tööd: 11b tikuskulptuur, mis kujutas teed taevasse - tõe juurde ja ...

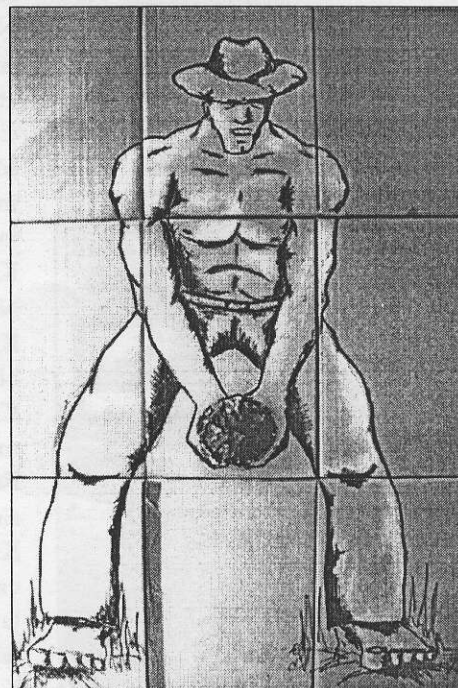
Üritus oli üldiselt hästi korraldatud, kui välja arvata mõni pisiasia: puudulik reklaam ja hiline teadaandmine. Sellest omakorda tulenes ka napp osavõtt.

Hoolimata vähesest osavõtust olid tööd väga huvitavad ja seotud erinevate mõtteteradega. Väga peen ja spetsiifiline oli 11b tikuskulptuur, mis kujutas teed taevasse - tõe juurde. Ära võiks mainida ka teise esikoha omaniku - 11a töö tugevast kivi tassivast machomehest Andresest, kelle eripäraks oli kaks vasakut jalga. Üks originaalsemaid lahendusi oli 11c multifilm, mis läks kahjuks teemast mööda, kuna polnud käega katsutav ese.

Edukamad osavõtjad said ka kotitäie kommi, mis oli päris kosutav pärast pikka koolinädalat.

Loodame, et see üritus kujuneb pikema ajaliseks traditsiooniks, mis saavutab populaarsuse kõikide treffneristide, sealhulgas ka abiturientide seas.

Sajandi kirjanikuks kuulutatud A.H. Tammsaare õppis meie koolis 1898-1903 - kandis ju praegune HTG aastail 1956-1990 Tammsaare nime.

... 11a klassi pappkastidele joonistatud paberkuulist kivi tassiv Andres, kellel oli lausa kaks vasakut jalga.

Tulehäirega sussipidu

Mõne nädala eest, ühel reedesel õhtul (11. veebruar), toimus koolis Sussipeo nime all välja reklaamitud üritus.

Iseenesest väga tore mõte. Suss rokitab! Koolikoridorides võis kuulda vest-luskatkeidki, kus peategelasteks sussid. Et kellel ikka nunnumad ja kellel pole üldse ja nii edasi. Tekkinud elevus langes, kui tuli välja, et ei peagi tingimata sussid varvaste otsas olema, peaasi, et oleks vahetusjalanõud.

Kuigi pidu algul hoogu ei tahtnud võtta, oli aula põrand lõpuks ikka tantsijaid täis. Ilmselt aitas sellele kaasa ka muusikavalik, mis võrreldes mõne eelneva peoga, oli märksa paremini õnnestunud.

Ainsaks tujurikkuvaks asjaoluks oli peo keskel aset leidnud vahejuhtum. Nimelt süttisid korraga tuled ning muusika vaikus. Saali astunud huvijuht Uve Saar teatas, et keegi on pahatahtlikult sisse lülitanud tuletõrjesireeni ja kui süüdlane 5 minuti jooksul üles ei tunnista, lõpetatakse pidu kohe ära. Kes iganes selle lollusega hakkama sai, üles tunnistada ta

seada ei julgenud. See eest leidis isik, kes oli nõus teo enda peale võtma ja tunnustama end süüdi milleski, mida ta ei teinud. Ebaõiglaselt siiski keegi karistada ei saanud ja pidu jätkus, kuigi süüdlast ei leitud.

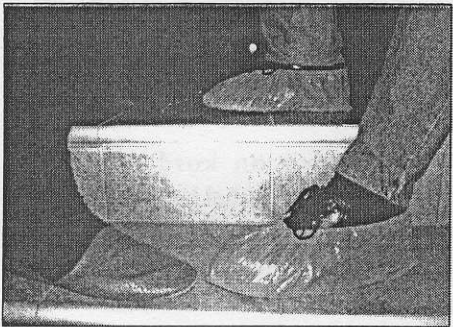
Õnneks ei rikkunud see tilk tõrva meepotis ülejäänud sisu ning üldmulje esi-

mesest peost vastremonditud koolihoones oli kaunis meeldiv.

Karin Kiisk

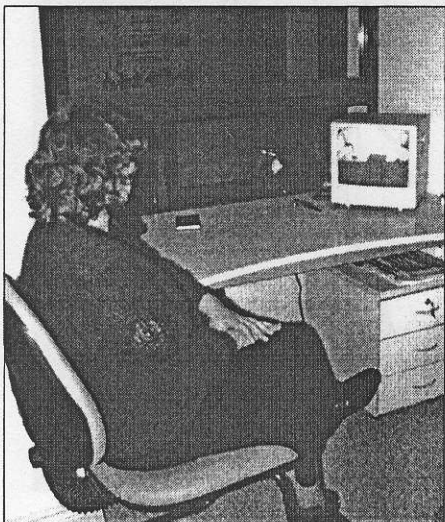
Vasakul pildil olev noormees kandis puuvillast riidest valgete südametega jalavarje. Paremal on sinine haiglasuss noormehe peakatteks!

Sussipeol olid erinevate pehmete tuhlite kõrval valdavas enamuses hoopis sinisest kilest haiglasussid.

Naeratage, te olete varjatud kaameras!

Arvatavasti on kõik juba märganud, et meie koolis on kaameravalve. Pikka aega on uudistatud seda klaaskappi, kus istuvad erinevad inimesed ja jälgivad pingsalt monitori. Sealt leidsime eest valvur Malle, kes meie küsimustele vastuseid andis.

Millega kool võidab, et need kaamerad üles pandi?

No ikka korraga võidab. Et tuleks sisse ikka ainult omad lapsed ja õpetajad, mitte et tuleks võõrad inimesed. Aga tulemusi ei ole veel näha.

Mis alusel teid siia valiti? Kas oli ka mingi konkurs?

Ja, ikka oli.

Kas oli palju soovijaid?

No seda ju minule ei avalikustata.

Kui kaua kestab teie tööpäev?

Nii nagu ikka, kaheksa tundi.

Kas te olete hommikust õhtuni siin monitori ees?

Ei-ei, pool neli on vahetus ja mina olen ainult päeval.

Kas siin nädalavahetusel on ka keegi valvamas?

Ja, keegi ikka kaamera ees valvab, siis on teised valvurid.

Kas te tunnete kõiki õpilasi nägupidi?

Ei, aga tahaks küll tundma õppida.

Kui võõras inimene sisse tuleb, kas te tunnete ta siis ära?

Mitte kõiki, aga nad erinevad õpilastest oma hoiaku poolest.

Mida te teete, kui võõras sisse tuleb?

Lähem ja teen temaga tutvust. Küsin ta käest, et keda ta soovib – mõnda õpilast või õpetajat.

Kuidas te ennast kaitseksite, kui tuleks keegi püssiga näiteks sisse murdma?

Meil on selle jaoks omad nupud ja nipid, mis on minu ja kooli kaitserelvaks.

Kas keegi on kaamera ees midagi naljakat teinud?

Oi, niipalju et vahest tüdrukud lehvitavad mulle ja mõned poisid teevad nägusid.

Ega te ei tea, kas koolil on peale kaamera ka teisi turvameetmeid?

Mina ei oska öelda, sest minul on oma konkreetne töö.

Kaie Heido, Kristel Pool, Triinu Riis.

HTG boks oli "Risttee" suureks huviobjektiks

Neljandast viienda veebruarini toimus Tartus Raatuse Gümnaasiumis koolinoorte haridusmess "Risttee". Osa võtsid peaaegu kõik Tartu linnas asuvad haridusasutused alates Tartu Täiskasvanute Gümnaasiumist lõpetades Tartu Ülikooliga.

Väga tõenäoliselt oli messi mõtte pakkuja informatsiooni hariduse ja hobitegevuse kohta peamiselt põhikoolide õpilastele, kuid isegi gümnaasiumiõpilased leidsid, mida vaadata või mille vastu huvi tunda. Poliitikahuviliste rõõmuks olid kohal isegi Noored Mõõdukad, kes agaralt lendlehti jagasid.

Raatuse Gümnaasiumi uksest sisse astudes pettusin veidi lootes näha midagi uhkemat või täiuslikumat. Kui tegin saalile peale umbes kümme ringi, leidsin meeldivaks üllatuseks igal ringil midagi

Treffneri Gümnaasiumi esindus kasutas oma esinemisaja gümnaasiumiharidusteemalisele vältlusele.

uut ja huvitavat, mis eelmistel ringidel oli kahe silma vahele jäänud. Kõik koolid, kes oma esinduse kohale olid saatnud, püüdsid endale antud paari ruutmeetrit maksimaalselt ära kasutada. Tutvustusboksides leidsin vist küll kõike võimalikku ja võimatut: lendlehti, fotosid, kollaazhe, brozhüüre, videosid ja ajalehti.

Mis puutub HTG boksi, siis see ei paistnud silma oma erilise värvikirevusega või ülepaisutusega. Vastupidi – HTG boks oli meeldivalt tagasihoidlik. Vaatamata boksi tagasihoidlikkusele, oli sagimine selle ümber suur ja huvi tundi meie kooli vastu väga palju. Oli põhjuseks HTG prestiiž või soodne asukoht – kes teab.

Kindlasti oli kõikide esinduste juures sagedasim küsimus: "Millal teil sisseastumiseksamid on?" HTG boksi juures olevat aga veidraim küsimus olnud: "Kas teie koolis ilusaid poisse ka on?"

Otse meie kooli esinduse kõrval asus Miina Härma Gümnaasiumi boks. Kuigi ega neilgi huvilistest puudust polnud, tundsid nad ehk süiski veidi kadedust oma naabrite populaarsuse vastu.

Koolidele oli antud võimalus ennast ka nõ. lavalise etteastega tutvustada. Seda

Saalinurgas asuv HTG boks oli uudistajatest - huvilistest pidevalt piiratud, olgugi, et just seal laest vett tilkus.

võimalust kasutati mitmeti: Kes lobises niisama, kes ainult laulis, kes puhus pasunat. HTG etteaste kuulaja sai aga kindlasti suurepärase ülevaate meie kooli õpetajate vaimukusest.

Kõikjal, kuhu külastajad vaatasid, ootas neid ees muhe naeratus ja suu, mis kiiresti, konkreetselt ja ülevaatlikult sulle info ette vuristas. Kes vähegi sellele messile sattus, leidis kindlasti huvitavaid-ahvatlevaid pakkumisi. Inimesed – kes te sellel aastal seda messi külastada ei viitsinud või ei saanud, tehke seda kindlasti järgmisel aastal. Tunnike oma ajast näpistada pole kuigi palju, et end kurssi viia sellega, mis mujal Tartu koolidas toimub või pakutakse.

Hanne-Stella Säre

Millega tutvustas end Treffneri Gümnaasium?

Tartu koolinoorte haridusmessi "Risttee" tarvis oli Hugo Treffneri Gümnaasium trükkinud uhiuued kooli tutvustavad brozhüürid.

Direktor Helmer Jõgi märgib sissejuhatuses, et meie koolis järgitakse Hugo Treffneri põhimõtteid panna juba koolis alus sõltumatu ja avara mõistusega inimese kasvatamisele. Leheküljepöördel tunnistab ka vilistlane Kristjan Luhamets fakti, et tavaliselt lahkutakse meie koolist targemana kui tuld.

Loomulikult järgneb HTG suhteliselt erilise õppetöö olemus ja üksikasjalikum kirjeldus. Koostaja(d) on toonud välja 11 valikainet, millega treffnerist end harida saab.

Humanitaarharu kirjeldavas lõigus tõdetakse, et õpilasi ootavad ees infor-

Sellise 8-leheküljelise brozhüüri sai messil igauks, kes HTG boksi juurde sattus.

matsioonirohked kirjanduse ja ajaloo tunnid ning on lisatud, et allahindlust ei tehta ka reaalinetes.

Loodusklassi lõigus on lause "tulevikuinimene on keskkonnasäästlik ja orienteerub geenimaailmas". Samuti kiidetakse võimalust õppida mitmel pool- nii oma koolimajas, ülikooli juures kui ka värskes õhus.

Reaalharu tutvustavas tekstis tuleb ette väga kahtlase tõepõhjaga lause: koolil olevat kiire internetiühendus. Kahjuks ei ole seni seda kiirust vähemalt tavaõpilased tunda saanud, aga eks pea lootma, et järgmisel aastal sisseastujate tarvis parandatakse ka see väike viga.

Üldine mulje brozhüürist jääb igati positiivne - nubreid teadmata võib öelda, et sellele kulutatud raha oli kindlasti kulutamist väärt.

"Pahad lapsed on kõige huvitavamad"

Rita Zobel - Treffneri Gümnaasiumi bioloogiaõpetaja

Milline tüdruk Sa väikesena olid?

Mõtslane. Vanaema ikka ütles, et ma olen mõtslane. Ma kolasin kogu aeg ringi. Olin metsas, seal olid koopad ja mäed ja ma suusatasin kogu aeg seal mägedes. Nüüd ma käisin uuesti selle aasta alguses oma lapsepõlvemaadel ja ammu tuttavad sõberkohad tundusid nii pisikesed, aga siis oli see terve muinasjutumaailm.

Rita Zobeli sõbrad on kõik loomad, Austraaliaskäigu ajal aga peamiselt kangurud

Milline oli lapsepõlve armumine?

Naabripoissi kõrvalkorterist. Olin siis selline pubekas. Käisime näpust kinni metsa all ja teatris. See oli kõige esimene ja hästi pikk. Mitte poiss ei olnud pikk, aga suheoli pikk ja ilus.

Miks oled bioloogiaõpetaja?

Kui ma koolis käisin, siis mu bioloogia õpetajad väga meeldisid mulle. Neid oli mul kaks tükki, nad olid nii huvitavad ja armsad. Sellepärast hakkasingi bioloogiaõpetajaks. Ma mõtlesin, et ma oskan olla õpetaja, kes mõistab neid lapsi ka, kes ei ole sellised hästi korralikud tüdrukud. Treffnerisse tulin lihtsalt sellepärast, et tahtsin tulla. Õpetajatöö juures meeldivad mulle kõige rohkem lapsed, ka pahamad lapsed. Nemad on kõige huvitavamad.

Mida sa elus kõige tähtsamaks pead?

Et jälle armastus või? Nojah ikka, aga see ei ole ainult see mehe ja naise vaheline armastus, see on selline lai armastus. Et kõik armastavad üksteist ja siis on hästi hea. Mere ääres kõssitada mulle ka meeldib. See on ka elu mõte, et saaks mere äärde. See annab energiat. Sel suvel nägin palju endasarnaseid merest energia korjajaid.

Aga kust sa veel energiat saad?

Metsast ja lastest. Imen teist välja, kas te ei tunne! Kas ei ole tunda, et kui koju lähed, on energia kadunud? Veel käin võimlemas Ülikooli Spordiklubis, seal, kus seemned seinte peal on. Väga tore on

ja nii aktiivne võimlemine. Sa ei suudaks iial kaasa teha, tule proovi. Eelmine aasta oli meil vahepeal trenn koos tudengipoistega, see oli väga hea, kõik võimlesid nagu esineksid telekas.

Mida Sa suvel head teed?

Suvel ma elan metsas. Siis ma vihkan linnasid ja inimesi. Tavaliselt ma elan Noarootsis, aga see aasta elasin ma metsas ja mere ääres läbi terve Ameerika läänerranniku, Mehhikost kuni üles Kanadani välja. Siis ma elasin veekogude kallastel ja põhjas ja kivides, ikka ninapidi kuskil sees. Ja ööbisime rahvusparkides, kus olid ka vaid meitesugu mõtslased! Aga huvitav oli!

Rita osutab käega sekvoiapuud näidates kohta, kui suur oli puu aastal 1492.

Mis sind elus kõige rohkem kurvastab ja rõõmustab?

Kurjus, nõmõdus, kadedus. Aga rõõmustab naeratamine, kui täiesti võõras tuleb vastu ja naeratab. Ma ise ka naeratan võõrastele, mind on selle tõttu päris jaburaks peetud. Ma mäletan, et

trehvasin koos autojuhkursus-tele ühe meditsiiniõega, kellega meil olid lapsed ühes lasteaias. Tema ütles siis, et mõtles, et ega ma normaalne inimene ei ole, no mida ta naeratab. Ei saa ju olla, et inimene tuleb ja lihtsalt naeratab.

Kes Sa siis oled selline?

Mulle on sageli öeldud, et ma erinen teistest eestlastest. Ise ma tihti seda ei tunneta, mõnikord küll. On isegi küsitud, ka raske pole - on küll! Mis siis! Olen, kes olen, mina ise!

Milline tähtsus on Sinu elus asjadel?

See on tegelikult valiku küsimus, mida sa elus tähtsaks pead. Kas asjad peavad olema või ei pea. Mõned asjad on endale hirmus tähtsad, näiteks korjatud teokarbid, kivid, seemned, keegi ei saa tulla ja öelda, et mis prahti sa kogud siin. Ja kui tuleb ja ütleb, et sul on diivan kassi poolt ära kraabitud, siis on lõpp. Issand, see on ju minu kass, las ta kraabib, see diivan ongi selleks seal, et ta kraapida saaks. Minu diivan ja minu kass. Tegelikult mulle ei tulegi nüüsgused külla! Aga see tuleb kindlasti kirja panna, et mu kassi pilt on bioloogia raamatus, lehekülj 70, see väiksem.

Kas lemmikloom ongi kass?

Kassid ka, aga muidu hoopis merilõvid. Kohutavas koguses. Ma otsustasin, et kui ma saan vanaks ja rikkaks, on meil kodus ujula, kus on sees merilõvid. Siis me tõstame merilõvid välja ja ujume ise ja siis tõstame tagasi. Nad niikuinii tahavad mingil hetkel kuival olla. Merilõvid on sellised, et alati kui kokku saavad, teevad ninaga musi-musi, neil on sellised mõnusad vuntsid. Ameerikas on üks merilõvide koobas, kus sai neid kaugelt klaasi tagant vaadata. Nad musisid ja hüppasid, mängisid ja ise nägid sellised nälkjad välja, meid nad ei näinud. Oi nad on vahvad!

On Sul mõni soov teistele?

Et kõik kõiki armastaks.

Heli Ernits

Laur, mida sa arvad koolist, klassist, kas hakkad taga igatsema?

“Muidugi hakkad. Kuid ma kujutan ette, et mingi kontakt ikka jääb, sest mitmed tulevad ikka Tartu ülikooli. B-klass ruulib. B-klass on läbi aegade kõige huvitavam olnud. Helgi Tering ütles, et nagu valgustatud reaaliid. Selles mõttes, et meil ei ole päris selliseid tüüpe, kes istuks ainult ülesannete taga.”

Mida sa peale keskkooli kavatsed teha?

“See on muidugi traditsioonilisem vastus, et ma kardan kõige rohkem, et ei saa ülikooli sisse. Aga ükskõik, kas ma saan sisse või ei saa, lähen ilmselt sõjaväkke. Siis on kaelast ära ja teiseks see, et... no ütleme, füüsiline ettevalmistus ülikooliks. Näiteks, kui tuleb sess ja nende korporatsioonide juures on ka piisavalt suured joomingud. Sellised asjad tuleb kõik üle elada. Pealegi, kui ma lähen sõjaväkke, pannakse mind järgmise lennu peale ja siis on aasta nooremad tüdrukud ja see on ju tore.”

Sa siis pole selle seaduse vastu, et kõik poisid enne ülikooli sõjaväkke?

“Muidugi on see ebanugav. Noh, tekitab selliseid hõõrumisi, aga ei, ma ei ole vastu.”

Aga miks üldse sõjaväge kardetakse?

“Ma kujutan ette, et mingit hullu trenni hommikust õhtuni. Selline kuiv tamp ei ole ja hea, kuid samas sa saad ikkagi nende inimestega, kes sinu grupis või kasarmus on, hästi tuttavaks. Saab ka grupitöö oskust.”

Poiss, kes naudib nähtamatut

Mis Sul seal väikeses kohvris on?

“Kohvril on... tegelikult peaksin ma selle sisemise paberi ära vahetama, sest ma sain selle kohvri vanaemalt, kes ühel sügisel paar aastat tagasi saatis minuga ploome koju Tartusse. Need ploomid olid nagu küpsed ploomid ikka ja ma tulin koju bussiga. Kui keegi tahab sisse vaadata, siis ta näeb, et seal on sellised kuivanud ploomi jäänused ja pruun on kah... Aga mul on kooliasjad sees ja need nagu varjavad. Mul on nii, et seal on mingid asjad, mis vahelduvad, näiteks õpikud. Kuid mingi nodi on seal kuude kaupa vedelenud - paberid ja bussipiletid, täitsa suvalised asjad.”

Kus sa rännanud oled?

“Mul on õnnestunud ka Eesti piiridest välja saada. Olen korra käinud väikesel turismireisil Peterburis. See oli küll hästi väike, kuid mulle meeldis. Hea suur linn ja hoopis teistsugune. Seal on nii, et... no näiteks Tartus on ümber nurga umbes 20 meetrit, kuid seal on poolteist kilomeetrit. No, nii palju ei ole, kuid 200 meetrit võib vabalt mingi maja fassaad olla.”

Olen käinud ka kaks korda Tšehhis. Ükskord käisin teiste raha eest, teist korda oma raha eest. Ma sattusin sellisesse laagrisse, kus oli õpilasi peaaegu igast Ida-Euroopa riigist - Albaaniast, Rumeeniast. Oli ka Kesk-Aasiast ja üks araablane oli ka. Ma tutvusin väga huvitavate inimestega. Ja siis ma järgmine aasta käisin vanematele peale, et nad annaksid raha, et saaksin sõita sõpradele külla, kes seal elavad.

Kuidas sa hääletamise suhtud?

“Ma ei tea, ma olen vähe hääletanud. Olen häälega läinud Viljandisse ja ühest kohast, mida ma ei teadnud - oli pidu ja pärast ei teadnud, kus olen - hääletasin 12 kilomeetrit Otepäälle. Korra olen Pärnusse ka läinud põidlaküüdiga. Suvel oli kavas minna Hiiumaale onu juurde. See oli selline pikem ettevõtmine. See oleks tore, aga üksi ma ei julgeks. Kellegagi, kes on varem käinud, sellega võiks koos minna. Selles mõttes, et seal on mingid nipid.”

Need korrad, mil ma olen hääletanud, olen ma saanud peale, kuid mul pole nii palju kogemusi, et võiks statistikat teha.”

Mis on teater Sinu jaoks?

“Teater on minu arust nagu ümberkehastumine - näitleja ei mängi, vaid on. Näiteks näitleja ei mängi karu, vaid ta ongi karu. Peaks jõudma selle juurde, et nagu... samas see on nagu piiri peal, et sa peaaegu oled see inimene. Endal oleks ka selline tunne, et maailm käib ees ringi. Aga see on pea-aegu, sest kogu aeg peab olema kontroll. Kasvõi siis, kui partneriga midagi juhtub - läheb vahel ju tekstki meelest ära.”

Lemmiklavastaja või -etendus?

“Mul on selline võib-olla lemmiklavastaja, selles mõttes, et ma ei ole ühtegi tema etendust näinud. Kuid kõik räägivad, et on väga hea. Ma olen kangesti tahtnud minna vaatama mõnda Nüganeni tükki, aga ei ole siamaani saanud. Ilmselt meeldib ta mulle kõige rohkem. Ükskord üks tüdruk rääkis, et tema armastab neid inimesi, keda ta kohanud ei ole. Mina siis armastan neid lavastajaid, keda ma näinud ei ole.”

Etendustest on meeldinud mulle kõige rohkem “Armastus kolme apelsini vastu”. See tükk oli kuidagi vahetu. Oli kohe näha, et inimesed naudid seda.”

Mis on sinu jaoks naiseideaal?

“Tundub, et ideaalnaine on see, kellest aru ei saa. Või kellest päris aru ei saa, on tore. Välimus käib selle arusaamise juurde mõnes mõttes. Ja ka see, et aru saada, miks ta nii riides käib, miks ta keefri joob, miks meeldib talle vorst rohkem kui juust.”

Ideaalperekond?

“Umbes nii, et isa, ema ja kaks last - soovitatavalt poiss ja tüdruk? Ei, ma ei tea. Ideaalperekond on siis, kui inimesed on õnnelikud. See on klassika. Head vanemad on need, kelle lapsed ei lähe samasse suunda. Koolis samamoodi. Hea õpetaja on see, kui tema õpilased ei lähe konna hingeelu uurima, kui seda tegi ka nende õpe taja. Vaid leiavad samast asjast erinevad suunad. Ja perekonnas on ka nii. Minu arust, kuid ma ei saa ka maha laita seda, kui arstide laps läheb õpib ka arstiks.”

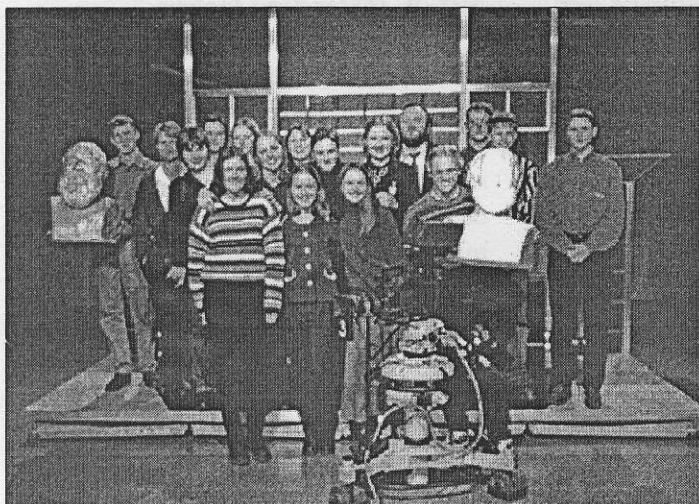
Mis on su elu moto?

“Tahan saada õnnelikuks.”

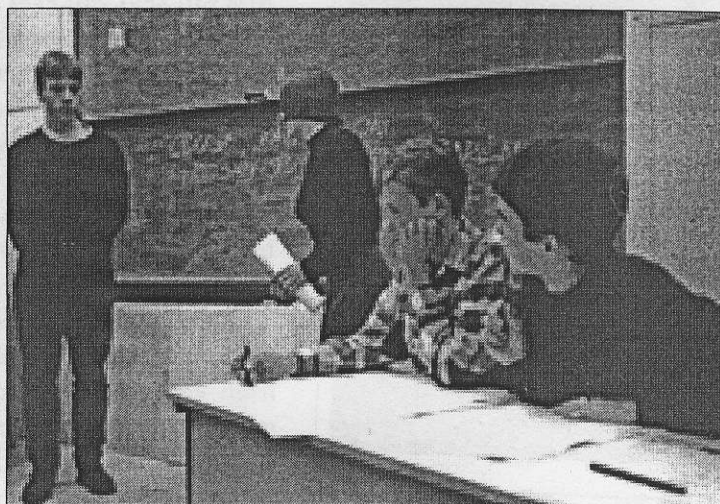
Mirjam Veermäe

Eneseteostusvõimalus väitluse kaudu

Väitlusring on koht, kus õpitakse oma seisukohti kaitsma

Väitlejad esinevad ka suure avlikkuse ees - telesaates "Noored eurooplased".

Treffneri Gümnaasium oli suures väitlushoos ka 1998/1999 õppeaastal.

Hugo Treffneri Gümnaasium reklaamib end lisaks heale õpetasemele ka kui aktiivse koolivälise tegevusega asutust. Paraku paistab, et see tegevus on ehk liiga aktiivne, sest mõned valdkonnad jäävad tähelepanuta. Praeguseks noorte seas suurt populaarsust koguv väitlemine on tegelikult väga hea võimalus eneseteostamiseks ja arendamiseks, ent huvi selle ala vastu meie koolis on millegipärast vähenenud. Väitlusring aga on tegutsenud juba mitu aastat.

Väitlusoskus tuleb tegelikult igati kausuks nii koolis kui ka pärast selle lõpetamist. Ja seda mitte ainult poliitika ja õigusteaduse vallas, vaid ka enamikel muudel elualadel. Kõigile on tähtis, et tema seisukohti õieti mõistetakse ning et ta suudaks end piisavalt selgelt väljendada ja just seda väitlusoskus annabki. Lisaks saab väga hea kogemuse publiku ees kõnelemisest.

Kooli väitlusringi juhendaja õpetaja Age Salo on noori välja koolitanud juba vähemalt 3-4 aastat ja huvi kõnelemise vastu on olnud väga suur, ent paistab, et enam ei ole kellelgi aega (tahtmist nagu oleks). Kolmapäeval, 23 veebr. oli Miina Härma Gümnaasiumis väitlusturniir kolme kooli vahel - MHG, MRG, HTG eesolevate Eesti Keskkooliõpilaste Väitlusmeistrivõistluste teemadel. Meie kool suutis välja panna ühe võistkonna, kes tuli edukale teisele kohale, jäädes alla Miina Härma II ja alistades ülekaalukalt MHG I. Võistkonna koosseisu kuulusid Mirjam Veermäe, kes on väga tubli noor väitleja, Lembit Valgma, kes tegi hiilgava

kõne viimases voorus ning Pille Heido, kes ikka loodab, et ka meie koolis on mõned tugevamad kõnelejad, kes pole endast veel märku andnud. Sellele turniirile läksime küll peaaegu ettevalmistamata, ent ees ootavad meistrivõistlused...

Minul on kõige selle juures tekkinud küsimus, et miks ei tegele väitlusega kooli õpilasmavalitsus? Tulevased poliitikategelased tulevad ju sealt ning pealegi oleks see hea võimalus arendada oma kõneosavust ning õppida oma seisukohtade kaitsmist argumenteeritud kujul. Kui siis kordub veel näiteks kataloogide jama või keegi kurdab, et informatsiooni

on vähe, saab ju ilusasti vastu astuda. Pealegi on nii palju lihtsam kaitsa õpilasi õppenõukogu ees.

Väitlejad, kes on koolis juba väitlusega tegelema, saavad sellega jätkata ülikoolis; pisut teise süsteemi järgi, aga ongi värskendav teha sama asja teistmoodi. Väitlemine annab tohutu silmaringi ja palju teadmisi eri valdkondadest. Juba see, et mingil teemal kõnelema paneb väitleja olukorda, kus ta peab nägema suurt vaeva enda harimisega teatud vallas, et lisaks veenvusele oma argumente ka põhjendatult esitada. Meie väitlusring saab materjalide leidmisel palju abi lisaks internetile ja raamatukogule ka oma juhendajalt Age Salolt, kes oma tiheda graafiku kõrvalt leiab aega ka meie jaoks.

Väitlusega ei tegeleta ainult Eestis ning eriti tublid on võimalus osa võtta turniiridest ka välismaal. Võistlustelt saab kogemusi ka kohtunikena, sest kui tudengid väitlevad, pead keegi neid ju hindama, õpilaste turniiridel on kohtunikud jälle üliõpilased. Veel üks võimalus end väitluse kaudu maailmale (või siis vähemalt Eestile) näidata, on osalemine saates "Noored eurooplased", kuhu võivad minna kõik väitlusega tegelevad inimesed.

Kõigil, kel tänu selle artiklile tekkis soov ise sõna võtta või jäi mõni küsimus hinge pakitsema, võib informatsiooni saamiseks pöörduda õpetaja Age Salo poole või otsida seda internetiaadressilt www.debate.ee.

Pille Heido

HTG väitlejate saavutused riiklikel võistlustel:

1997 - Kristiina Tropi I koht "Vesi-roosi" turniiril Raplas

1998 - väitlusvõistkonna V koht riiklikel meistrivõistlustel

1999 - Pille Heido IV koht riiklikul kõnevõistlusel

Mis on Advanced Dungeons & Dragons?

HTG õpilasest mängujuht kirjeldab kaasakiskuvat rollimängu

Alguses oli sõda. Vähemalt oli see sõjamäng, mis pani peas rattad tööle meestel Lake Genevas, Michigani osariigis. E. Gary Gygax ja Dave Arneson mängisid tinafiguuridega läbi ajaloost tuntud lahinguid või konstrueerisid oma konflikte. Omakoostatud reeglid andsid nad 1969. aastal välja nime *Chainmail* all. Reeglid sisaldasid tagasihoidlikus koguses ka *sword-and-sorcery* elemente - nimelt olid seal reeglid "kangelase" ja "võluri" jaoks. Mingil hetkel mängu idee muutus. Nimetule väepealikule anti nägu, "kangelane" ja "võlur" läkitati eraldi ülesandele. Sündinud oli esimene rollimäng - ajaviitemäng, mitte vahend voodielu rikastamiseks. Mehed avastasid, et sellise tegelase mängimine ja temaga samastumine oli sama lõbus nagu väejuhtimine kui mitte enamgi. Nende persoonid võisid areneda ja kasvada nii karakteri kui ka oskuste poolest, olles enam kui anonüümsed tinasõdurid. Gygax üritas oma mängu edasi müüa kõigile põhilistele mängutootjatele, kuid viimane kui üks lükkas selle tagasi, tuues põhjendueks, et keegi ei osta mängu, milles pole võimalik võita. Selle peale lõi Gary oma firma, mille nimetas Tactical Studies Rules (TSR) ja andis oma mängu välja *Dungeons & Dragons* nime all. Kuigi peale selle 1974. aastal müüki jõudnud mängu erinevate inkarnatsioonide (augustiks 2000 lubatakse kolmanda versiooni tuuma) on loodud teisi ja mõnel juhul isegi paremaid, pole nende edu olnud *D&D*ga võrreldav. Seda mängivad maailmas ilmselt miljonid. Eestis mängitakse seda üliõpilaste ühiselamute kõrval ka vangikongides ja sõjaväekasarmuis. Kuigi mängijate sooline koosseis on valdavalt (aga mitte täiesti) maskuliinne, on seda erinevam ealine - mängivad poisikesed vanuses 12 kuni 40. HTG-stki on võrsunud mitu mängujuhti ja praegu tegutseb siin vähemalt kolm gruppi mängijaid.

On öeldud, et rollimängu on raske kirjeldada. Kui seda siiski proovida teha, siis näeb see välja umbes järgmine. Inimesed tulevad kokku, istuvad laua ümber ja ajavad omavahel juttu. Laual on pliiaatsid, paber, raamatud ning *last but not least*, söök ja jook. Valdav enamik neist on mängijad, kes on loonud endale teise mina, persooni, kellega nad püüavad

Sarnaselt pildiloolijatega kujutavad end ette ka AD&D mängijad.

samastuda, kelle moodi käituda ja kõnelda. Tegelaskuju, olgu see siis kas vana tark võlur nagu Gandalf (tegelane Tolkieni "Käabikust"), mõõgakeerutaja nagu Conan ja Fafhrd või hoopiski zen-preester või kastraat-bard, on viidud kooskõlla reeglite ja maailmaga ning kantud paberile. Mängijad esitavad küsimusi ("Mida ma arvan, kas ta võib mulle valetada?") ning ütlevad mida nad teha soovivad ("Ma raiun tal pea otsast ja rüvetan ta laipa.")

AD&D võimaldab mängijal olla rüütel, varas, preester ja maag.

Vähem osa laua taga istuvatest inimestest - tavaliselt üks - on mängujuhid (DM-id dragonsiterminoloogias). Nende õlul lasub ülesanne kirjeldada maailma, tegevuspaiku ja mängida välja kõrvaltegelasi. Just mängujuht annab tegevustikule suuna moodulraamatu või omaloodud seikluse abil.

Mängujuhi poolt antud ülesande - tuua tagasi kadunud lambad; päästa printsess, kuningriik ja maailm; uurida läbi loss, kus kummitab - kõrval on peategelaste persoonidel enamasti ka oma sihid - jääda ellu, saada rikkaks, puhastada oma nimi häbist, kaotada süütus. Kui ülesanne täidetud, võib kindel olla, et kusagilt ilmub välja järgmine. *D&Ds* otsustavad valitud tegevussuuna edu üle täringuvisked, mõnes teises süsteemis kasutatakse kaarte või käemärke.

Veel kaks olulist erinevust tuntud mängudest: mäng võib jätkuda pikka aega ja ei pruugi õigupoolest kunagi lõppeda ning teiseks see, et rollimängus pole kindlaid võitjaid. Seda kõike muidugi oletades, et mängujuhil on olemas sobilik fantaasia ning paindlikkus reeglite tõlgendamisel. Kui need puuduvad, tüdinevad mängijad kiiresti ja mäng lõpeb.

"X-files"-sarja mitmeski osas tegutsesid pikajuukselised fanaatikud, kes elasid kõrgtehnoloogiaga täidetud vagunelamuis ja kelle vaba aja sisustas maavälise elu otsing. Neid oli kokku vist kolm ja repliik, mis mulle nendest põhimise suust meelde on jäänud, kõlas: "*Years of playing Dungeons and Dragons have given me courage*". Selline arhetüüpne rollimängur - endassetõmbunud, omaenda luuludest toituv ning väljanägemise poolest ühiskonna poolt taunitav - et see on olemas ja sage isegi sünsamas Tartus, seda ei saa eitada. Kuid sellist üldistust automaatselt teha ei maksa. Häälkam enamus Tartu drägonistidest on siiski, nagu tagasihoidlikult väljenduti ühel asjassepuutuval võrgulehel, "markantsed kujud".

Mis on säherduse tegevuse eesmärk? kerkib küsimus huulile. Saatanakummardamine, vastavad kristlikud võrguleheküljed. Oh, see arendab tugevalt fantaasiat ja loovust, ütlevad rollimängust ettekandeid teinud Tartu üliõpilased. See on enam kui kirjandus, see on teater, kirjutab keegi listis *rpg.dragons*. Introverdi jaoks on rollimäng eskapistlik, võimalus pageda argiselt hallist Tartust maailmasse, mis on enam kui unistus. Kõige lihtsam põhjus mängimiseks on soov viita sõpradega meeldivalt aega, naljatada ja vihastada mängult ning seetõttu üle igapäevaste mastaapide.

Heiki Eesmaa

Peale keskkooli lõpetamist üliõpilasena

Lühikokkuvõte ajateenijast

“Oi, tüdrukud!” hüüavad sõjaväes noored ajateenijad, kui kasarmusse siseneme. Kui poisid kuulevad, et tulime külla reamees Juhkamile, ei suuda nad seda uskuda ja küsivad kolm korda üle enne, kui lõpuks Mardi (lõpetas Treffneri Gümnaasiumi 1999. aastal) kutsuvad.

Mart tuleb ja me lähme 10 korda 5 meetrit suurde helekollasesse ruumi, kus vestlevad juba üks laigulist vormi kandev noormees ja tema vanemad. Toas on 7 tooli ja üks suur must laud. Mardi hääl kipub erutusest tsipa värise-ma, aga maha rahunenuna räägib, kuidas ta just magas ja mõtles, et tuleks külalisi.

“Et kuidas siis läheb?” ei oska meie originaalsemat küsimust esitada. Ja ega rohkem pole tarviski - nüüd räägib Mart juba üksi. Tundub, nagu poleks ta saanud enam pikka aega kellegagi rääkida.

“Noh, mis ta siin ikka läheb, ära tahaks saada siit. Mis teised teevad? Meelisele (*klassivend*) olen vahepeal paar korda helistanud, aga rohkem ei tea kellestki midagi,” alustab Mart jutujamist. Räägime, et kuidas keegi... Küsin arglikult, kuidas ta sellesse suhtub olukorda, et kui ta ei oleks pool aastat tagasi aega teenima tulnud, siis ta sellest pääsenud oleks.

“Ei ole nii!” võtab Mart kätega peast kinni. Aga mõtleb natuke ja arvab siis, et ei ole vist mõtet hakata ennast sellega ärritama, annab ju sõjavägigi mingi kogemuse.

Üleelamislagerisse kana tapma
Mart läks sõjaväkke plaaniga medvennaks saada ja praeguseks on tal vastav märk varruka külge õmmeldud. **Kõik õmb-lemistööd tuleb loomulikult aega teenides ise ära teha. Medvennaks sai ta õppima selle tõttu, et on arstiteaduskonnas sees. Arstindusest ja medvennaks õppimisest nii palju, et olid vastavad kursused, mis tuli läbida. Ja iga päev tehti eelmise kohta kontrolltöö.** “Aga üldiselt on sõjaväe arstid rumalad,” on Mart veendunud. “Näiteks, kui ühel oli põskkoopapõletik ja vajas soojendust, siis arst küsis ta käest, et kuule, kus see soojendusmasin sul eelmisel korral oli,” selgitab jutustab Mart. Muidu peab Mart läbima samasugused

õppused nagu teisedki. Üks meelde-jäävamaid kogemusi oli üleelamislager.

“Pidime kuuestes gruppides neli päeva praktiliselt ilma söögita metsas vastu pidama. Meil kästi teha sellised kidaga tokid ja nendega siis juurikaid otsida. Ma otsisin ja leidsin ka, näitasin ette, aga ei söönud - need nägid lihtsalt nii jubedad välja. Üks nägi öösel unes, kuidas ta sokolaadi sõi ja oli hommikuks näost jumala ilane, teine nägi jälle, et sõi korraga ära kaks tervet saia. Ükspäev saime elusa kana. Instruktor rääkis, et nüüd te peate selle kana ära tapma ja et seda saab küll noa ja kirvega teha, aga ma õpetan teile natuke jõhkramat moodust. Ja siis ta keeras kanal pea maha. Mõnel hakkas paha ja teised hakkasid nüisama vastu, aga kõht oli ikka jube tühi ja nii ma pidingi ise selle kana ära tapma. Võtsin siis kana kaenlasse ja vaatasin teda, kana vaatas mind. Aga kõht oli ju tühi ja mitte ainult mul. Haarasin kanal peast kinni ja keerasin kolm korda, kana hakkas tõmblema, keerasin kähku veel kaks korda, siis oli juba veri väljas. Teised tegid ülejäänud osa ära.”

Kinno või suitsetama

“Noore” ajal (*esimesed kolm kuud*) sõduril vaba aega ei ole - seisab määrustikus. Ja noore ajal tuleb kõike joostes teha. Muidu saab sõjaväes telekat vaadata, raadiot kuulata, lehte lugeda. Ka on raamatukogu olemas. “Kinos oleme käinud, viimati vaatasime filmi Stuart Little. Kaks tüüpi mängivad siin kitarril, üks mängib päris hästi - käis kunagi Viljandi Kultuuri-kolledzis,” jutustab Mart vaba aja veetmise moodustest. Sõjaväeosas on ka ansambel, kus Mart vahepeal laulis. “Alguses laulsime jõululaulu, praegu on nad repertuaari vahetanud,” räägib Mart. Ja ansambelis lauljad saavad mõnest tunnist ära. Igal rühmal peab olemas olema ka oma rühmalaulud - üks on marssimiseks ja teine jooksmiseks.

Meie jutujamise vahepeal läheb üks lahti ja sisse tuleb lapiga sõduripoiss, kes asub põrandat pesema, ise vahetpidama midagi omale nina alla pobisedes, mis kõlas umbes nii - kuradi seakari, ma ütlen...

“Võtsin siis kana kaenlasse ja vaatasin teda, kana vaatas mind. Aga kõht oli tühi...”

Mart räägib, et tema on pannud tähele tendentsi, et need, kes sõjaväkke tulles enne suitsetasid jätavad aega teenides selle maha, ja need, kes olid mitteduitsetajad hakkavad suitsetama. See ei ole muidugi reegel. Suitsetada saab selleks ettenähtud ümmarguses majakeses, mida sõjaväes kurriliks kutsutakse. Enne majakesse sisenemist pidi varem tegema käteköverdusi, siis muudeti see lõuatõmmeteks, kuna toru läks katki, ei pea nüüd midagi tegema.

Karistust kandma pole pidanud

Mart ei ole sõjaväes veel ühtegi karistust kandma pidanud, aga tema jutust jääb mulje, et ei pea palju pingutama, et karistust välja teenida. Lõua alt leitakse paar pikemat karva - üks miinus, saapa peal on mingi heledam koht - teine miinus, küüned on lõikamata - kolmas miinus. Kolme miinuse eest saad seitse päeva kasarmuaresti või lisatoimkonna. **Ka kartsa saamine ei ole kuigi keeruline.** “Ükskord lugesid 2 vempu teise mehe kirja läbi ja said selle eest kohe kaks päeva kartsa,” seletab Mart. Kartsas istutud päevad arvestatakse ajateenistuse 12 kuule lisaks. Mart ise loodab vabaneda kom nädalat enne

sõjaväes

tähtaega. "See on võimalik, kui korralik oled ja lisaks sellele olen ma ülikoolis sees," selgitab Mart "nüi et kui ma vastava taotluse kirjutan, siis ei näe ma sellele praegu mingit takistust."

Erilist terrorit ega vägivalda kellegi suhtes sõjaväes märgata pole. Kord on läinud selles suhtes karmimaks, et ülemused enam nii palju "käksi keerata" ei saa, kui varem. "Näiteks pidime ükskord metsas küünarnukkide peal nii palju roomama, et pärast olid enamustel küünarnukid verised ja sidemetes," räägib Mart väliõppustest. "Sellel, kes vastava käsu andis, tuli pärast ülemustele seletada, miks ta nii tegi, ja mingil viisil sai ta ilmselt karistada ka," lisab ta.

Igatseb Tartu järele

Kui Marti kuulata, siis on ta veidi muutunud, aga ainult sõnavara osas. "On jah kuradi vulgaarseks läinud raisk," ütleb ta oma kõne kohta. Mart arvab, et muutunud on väärtushinnangud: "Väga lihtsatest asjadest olen hakanud rõõmu tundma. Ja elu on siin selline, et ma tean, mis ma hommikul tegin, aga mis ma eile tegin ei mäleta - pole nagu põhjust."

"Vahepeal tuli selline Tartu igatus peale, et jube kohe. Ja vana klassi järrele igatsen ka," jutustab Mart punastades ja arglikult põrandale vaadates.

"Kui ma kaks - kolm kuud ära olin olnud, siis hakkasin küll mõtlema, et kurat, ma tegin ikka valesti, et siia sõjaväkke tulin. Aga mõtlesin, et ükskord tuleb ju nagunii ära käia, miks seda siis hakata edasi lükkama," selgitab Mart sõjaväkke tuleku põhjusi.

Tuttav telefonimeloodia toob meid reaalsusse tagasi. Helistaja tuletab meelde, et ükskord oleks aeg ka Tartusse tagasi liikuma hakata. Mart teatab, et peab nagunii kella seitsmest sööma minema, niisiis anname üle sõbrapäevakingitusena südametega tassi ja sokolaadi, kallistame ja jätame hüvasti...

Kadri Tonka,
HTG vilistlane

Kas väeteenistuse läbimine lisab ka mehelikkust?

Praeguseks juba mitmeid kordi suurest ajakirjandusest läbi käinud kaitseväeteenistusealane poleemika ja oletused ei jäta puudutamata ka HTG-d, eriti just abituriente. Nagu me lugenud oleme, ei kohta erilist ajateenistusse-mineku vaimustust ei tüdrukute, veelgi vähem poiste seas.

Kuid allakirjutanu püüab tähelepanu juhtida just viimasele -

miks tüdrukud pooldavad kaitseväge?

(31% "Miilangu" küsitlusele vastanud tüdrukutest) Küsitlusele lisatud kommentaaride hulgas toovad neid järgmisi põhjendusi: "teeb mehest mehe" või "mees peab mees olema". Siit võib lugeja järeldada, et ilma sõjaväeteenistust läbimata ei pea meie tulevased naised-abikaasad-emand oma teistpoolt mehena-abikaasana-isana täisväärtuslikuks. Mees on 100% mees alles siis, kui ta on õppinud kaevikuis roomama, kassi tapma ja püssi laskma.

Järgmine küsimus püstitub: kust on pärit

seesugune arusaam?

Mis on mõjutanud neide? Ehk on süüdi meelelahutustööstuse poolt peale surutud ideaalse mehe stereotüüp: suured muskild, püss õlal, valmis oma ideaalide eest tulle hüppama... näiteks sobiksid

kasvõi multifilmikangelased mootorratturhiired või James Bond. Eks arvanud ju Freudki, et lapsepõlves omandatud ideaalid mõjutavad kogu järgnevat elu. Kahjuks tundub, et mainitud kangelased on mõjutanud ka eakaaslasi tüdrukuid, kes ei pea püssi-mitte-last-ostavat noormeest võrdväärseks partneriks.

Missugune oleks naiseideaal

sellesama loogika järgi arutledes? Nimeetatud meelelahutustööstuse loodud naiskangelane on rõhutatult naiselike vormidega piltilus modell. Kas peaksid kõik poisid soovima, et neid läbiksid ajal, mil nemad sõdimise kunsti õpivad, mõne kloostriarnase modellikooli, et nad oleksid ikka täisväärtuslikud bikiinblondiinid? Sest "naine peab naine olema!" Naiselikkusele samavõrd omaste parameetritega nagu pringid rinnad ja sale keha, kui mehelikkusele on omane tapariistede käsitsemise oskus. Et me kõik oleksime televiisorist ja kroonikatest nähtud unelmatepaarid nagu Pamela ja Tommy või Demi ja Bruce.

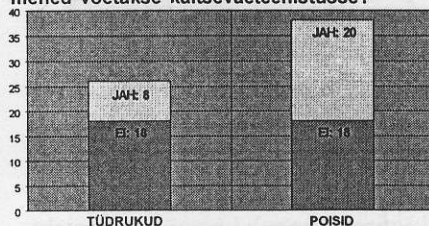
Ja poisid lähevadki.

Loodetavasti mitte oma reputatsiooni, vaid ikka iseene pärast. "Õppimaks koostööd", nagu ütles meie kooli direktor Helmer Jõgi.

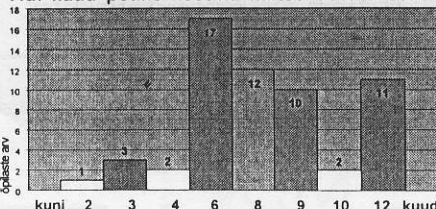
Jüri Tarkepa

Miilangu sõjaväeteemalisele küsitlusele vastas 64 abiturienti. Küsimused ise olid järgmised:

Kas pooldate Riigikogu menetluses olevat seaduseelnõud, mille kohaselt kõik ülikooli astunud noormehed võetakse kaitseväeteenistusse?

Kui kaua peaks kestma kaitseväeteenistus?

Lisatud kommentaare:

- ♦Mida teeb Eesti kaitseväega?
- ♦Pooldan palgaarmeed.
- ♦Mees peab mees olema.
- ♦Teeb mehest mehe.
- ♦See on iga mehe kohustus.
- ♦Peaks olema rangelt vabatahtlik.
- ♦Sõjaline õpe peaks olema ülikooli juures - metsa pole kõigil minna vaja.
- ♦Mingi aja tagant võiksid kordusõppused olla.
- ♦Hea haridusega inimesi on kaitseväkke ka vaja.
- ♦Mida te virisete, pole seal käind ju.
- ♦Sõtta võib minna, s...a neist oskustest.
- ♦Kõik teavad, et Kuu on tehtud juustust.
- ♦Miks diskrimineeritakse poisse? Pange tüdrukud ka sõjaväkke.
- ♦See tükeldeb elu alustamise olulisima perioodi.

Siim Sikkut, T3e president küsib ja vastab

Mispärast sa siin iseendaga intervjuud teed?

Põhjus on selles, et me lükkasime T3s käima nn. ajalehe projekti ja mul oli vaja T3e kohta kirjutada ja nii ma siis mõtlesingi, et sellisel kujul intervjuud on lugejal huvitavam lugeda kui igavat pöördumist või kirja või midagi muud sellesarnast.

Oot-oot, mis asi see ajalehe projekt on?

Ajalehe projekt kujutab endast sisuliselt igas HTG, MHG ja MRG koolilehes ilmuma hakkava lehekülje tegemist. Selle lehekülje eesmärgiks on T3e koolide õpilaste ja ka õpetajate informeerimine T3s toimuvast, meie olemusest ja eesmärkidest... Lühidalt võiks öelda, et T3e propageerimine ja mis kõige tähtsam, uudiste edastamine.

Seega hakkab "Miilangus", "Tabula Rasas" ja "K.Ü.M.M.E.s" ilmuma rohkem lugusid T3st?

Seda küll. Meie eesmärk on, et T3e lehekülj saab olema kõigis kolmes ajalehes võimalikult ühesugune. Seda hakkavad toimetama meie oma inimesed, mitte kooli ajalehtede tegijad.

Mis T3 üldse praegu teeb? Sel aastal on teist kuidagi vähe kuulda olnud.

Jah, võrreldes eelmise aastaga, mil toimus suur ja rohkelt avalikkuse tähelepanu köitnud narkoprojekt, oleme me tõesti vaiksemaks jäänud. Kuid tegelikult mitte. Meie selle aasta tegemised on olnud peaasjalikult organisatoorse laadi. Tartu Kolme Kooli Liit kui organisatsioon tekkis tegelikult ju alles 99. aasta mais. Enne seda olime me lihtsalt grupp aktiivseid inimesi, kes käis T3e sildi all koos ja tegi narkoprojekti. Muide, enamus neist aktivistidest lõpetas kevadel ära ja ka selle all on liidu toimimine natuke kannatanud. Me pidime kõik süsteemid uuesti üles ehitama.

Mis muutunud on?

Muutused on täheldatavad eelkõige juhtimissüsteemis. Praegu on kõige aktiivsem inimeste kogu juhatus, kuhu kuuluvad igast liikmeskoolist 3 ÖOV esindajat. Juhatus on lisaks jooksva töö korraldamisele ka paljude asjade üle otsustuspädev. Seega on muutunud T3e

Enamik T3e juhatuses: (vasakult) Priit Vinkel - MRG, Andres Asser - MHG, Siim Sikkut - HTG, külalisena Lembit Valgma - HTG, Kristi Koger - HTG, Mariliis Tark - HTG ja Mari Sepp - MHG.

töö paindlikumaks ja kiiremaks. Lisaks oleme tegelenud ja tegeleme eriti ka edaspidi just infoküsimusega: kuidas tavaõpilast rohkem teadvustada T3st, kuidas paremini reklaami teha oma üritustele, kuidas inimesi aktiivsemalt kaasa lööma ja rääkima panna, kuidas infovahetust kiiremaks teha... Need on sellised probleemid, millega puutub kokku iga organisatsioon oma tegevuse alguses ja nende lahendamine võtab aega.

Mis konkreetselt on ära tehtud, st. millega seoses T3st rohkem kuulda oli?

Sügisel käivitus viimaks kauaoodatud filmiprojekt. Konarlikult, aga siiski. Toimus ühispidu "Movie Star". Toimusid spordivõistlused nii jalgpallis kui ka sisepallimängudes. Toimus T3e teine üldkogu, millel käidi välja palju huvitavaid mõtteid liidu arendamiseks. Osalesime aktiivselt Eesti Õpilasmavalitsuste Liidu (EÕOLI) töös. Ise pean olulisteks venekeelsete koolide õpilasmavalitsustele korraldatud seminare, millel me tutvustasime neile õpilasmavalitsuste tööd ja vahetasime kogemusi. Need kaks seminari olid kasulikud nii neile kui meile, sest meie saime uusi ja huvitavaid ideid ja tähelepanekuid ja nemad loodetavasti innustust oma ÖOVsid efektiivsemalt tööle panna.

Mis käesoleval poolaastal plaanis on?

Just käivitus ja kogub hoogu luuleprojekt, Tartu linnas ja maakonnas korraldatav õpilaslulekonkurss "...?", mis on ühtlasi T3e selle aasta suurim ettevõtmine. Veebruari lõpus – märtsi alguses toimub kõigis kolmes koolis EÕOLI projekti

Tartu Kolme Kooli Liidu juhatus 1999/2000

Siim Sikkut – HTG – president

Martin Vlassov – HTG

Kristi Koger – HTG – T3e esindaja EÕOLI volikogus

Mari Sepp – MHG – pressiesindaja

Raiko Uri – MHG

Andres Asser – MHG

Priit Vinkel – MRG

Mai-Liis Haller – MRG

Maris Nõgu – MRG

Mariliis Tark – HTG – sekretär

“Kes on koolis kõige tähtsam?” raames mitmesuguseid üritusi. Ma ei oska küll veel täpselt ütelda mis, kus ja millal. Kevade poole tuleb kindlasti Triple Jump 3, juba traditsiooniline üritus. Tahaks teha ka veel ühed spordivõistlused, midagi õpetajatele, jätkub filmiprojekt. Neid asju võiks siinkohal mainida veel palju, kuid midagi peab ka üllatuseks jääma. Kokkuvõtlikult suundub meie tegevus rohkem välja, tuleb rohkem üritusi rahvale.

Millega tegeleb T3 järgmisel õppeaastal? Kas ta on nüüd lisaks ka juba nii "valmis", et ei pea põhitähelepanu sisemisele arendustööle pöörama?

Ma arvan, et T3 nagu ka kõik muud asjad, ei saa kunagi päris valmis ja arenguruumi on alati. Kuid põhiraskused peaksid selle aastaga selja taha saama. Seda, mida me täpsemalt teeme järgmisel õppeaastal, on praegu natuke raske ette ennustada. Eks mõtted juba natuke liiguvad sinna suunda ka, kuid konkreetselt arutame me juhatusega uue õppeaasta tegevuskava aprillis - mais seminaril ja lõplikud plaanid kuulutame välja peale kevadist üldkogu.

On sul midagi ütelda kõigile lugejatele?

Esiteks seda, et osalege hoolega luulekonkursil ja ka teistel T3e üritustel. Ja teiseks – alati on oodatud kõik teiepoolsed ettepanekud, arvamused, ideed, jms. – kõik, mis aitab Tartu Kolme Kooli Liidu tegevusele kaasa. Need võite edastada oma koolide ÖOV-le või siis T3e juhatuse liikmetele, kõige lihtsam on need saata otse T3-le ja seda meiliaadressil:

Tartu.Kolm-kooli@mail.ee.

— MHG —

— MRG —

— HTG —

Külmad tuuled uues majas

Nagu teada ja näha, on meie kool väga kenasti seest korda tehtud. Kuid samas ei saa mõnedest probleemidest neil peatumata mööda minna.

Väga põnev tegevus toimub meie kooli radiaatorites ja torudes. See pidev kolin on vahva, kuid pikka aega kolisedes ajab närvi küll. Eriti häiriv on see kolin õpetaja Jürgensteinile, sest see ajavat tema mõttelõnga sassi. Nüüdseks on sellele probleemile lahendus leitud: selle kolina torus saab väga lihtsa liigutusega peatada. Tuleb vaid radiaatori soojust reguleerivat nuppu keerata ja kolin ongi kadunud. (Paraku on selline teguviis õpilastele keelatud!)

Ka toimus midagi põnevat geograafia klassis umbes paar nädalat tagasi. Nimelt jooksis seal ringi üks keskmise suurusega putukas. Kui viimane oli natuke aega sibanud, võttis õpetaja Seevri kätte oma kinga ja litsus vaese eluka laiaks. Loodetavasti sai prussakas taevasse.

Meie WC-d on samuti vahvad – esimese korraga võib sinna ära eksida, tulevad meelde Vana-Kreeka mütoloogilised tegelased Ariadne ja Minotaurus...

Rohkem koledat või ebatavalist ma meie kallist koolihoonest ei leidnud. Võib-olla veel külmataat, kes vahel koridoris või klassis ringi uitab.

Lennart Peep

Romanss - kunst või rõvedus?

Hiljuti Tartu kinos Illusioon jooksmata hakanud Catherine Breillat' film "Romanss" räägib ühest noorest alglassi-õpetajast Mariest (keda mängib Caroline Ducey) iseenese ja oma seksuaalse identiteedi otsinguil. Tema põhiprobleemiks on tema modellist boyfriend Paul (Sagamore Stévenin), kes ei ole huvitatud Mariest magamisest leides, et see ei paku talle piisavat meelehead.

Marie hakkab otsima teisi mehi oma vajaduste rahuldamiseks. Esimene, kellega ta voodisse jõuab on suvaline mees tänavabaarist - Paolo (Rocco Siffredi), kes on küllaltki atraktiivne, kuid Marie ei leia ka temaga vastupidiselt füüsilisele hingelist lähedust. Viimase leiab ta, kui hakkab tihemini läbi käima koolidirektor Roberiga (Francois Berleand), kellega koos nad sadomaso mängu harrastama hakkavad.

Üldises mõttes jääb film aga kohati platooniliseks - kõik käigud toimuvad rahulikult, kiirustamata, peategelase

närvilisusele vaatamata suhteliselt flegmaatilisel. Üks põhilisi nõrku kohti oleks minu arust niisugune: filmi viimasel veerandil hakkab vaataja ootama mingit kokkuvõtetavat või olukorda mingilgi määral lahendavat elementi mis jääbki tulemata.

Siiski peaks "Romanss" olema laiemalt tuntud mitte oma süžee ega näitlejate vaid hoopis kõmu poolest mis selle filmi ümber toimunud on. Nimelt on film tekitanud protesti paljude maade naisfeministide hulgas, kes väidavad, et seesugune linatões pilastab naise keha ja selle väärtust. Tõepoolest - rohkete seksistseenidega filmi võib ja on liigitatud isegi soft-porno kategooriasse. Kuid eks piir kunsti ja rõveduse vahel ole aeg-ajalt üpriski ähmane ning selle seab igaüks endale ise.

Jüri Tarkpea

Kiirtoit Raekoja platsi galeriis

19. veebruaril Obu galeriis avatud noorte arvutigraafikute näitus "FAST-soulFOOD" toob uusi laineid Eesti seni suhteliselt stabiilsesse kunstielu. Nimelt on kaks noort meest Mammut (Martin Rästa) ja Warm (Taavi Varm) saanud hakkama millegi uue ja huvitava, kaaludes üles nii mõnegi tuntuma kuid seeläbi ka kulunuma nime kunstimaastikul.

Kogu näitus on vaikimisi kaheks jaotatud: ühed pildid kujutavad kahekümnendais aastais noori mingisugusel abstraktsel futuristlikul taustal. Teiste, ilmselt nii-öelda vahepalaks mõeldud piltide valmistamisel on väga tõenäoliselt kalduvad kõrvale tavalisest *copy, paste and mix* stiilist (erinevad pildikesed segatakse arvuti abil üheks), selle asemel on püütud tabada joonistatavat joont.

Nende kahe noorkunstniku poolt komponeeritud teostes võib nooremapoolne huviline märgata paljutki tuttavat - kaasatud on elemente klubikultuurist ja internetist ning peab mainima, et üpriski osavalt. Tööde koloriit on soe, pakkudes mõnusat vahepala, astudes külmalt Raekoja platsilt avarasse Obusse.

Kuid miks "FASTsoulFOOD"? Küllap rõhutavad Mammut ja Warm seda, et meie elu täis kiiret tempot ja rämp-söögikohti sisaldab ikka veel teatava annuse kunsti ja selle taga ka kunstniku hinge. Vastust oma kiirtoiduküsimustele otsige Obu galeriist.

Jüri Tarkpea

miilang.htg@mail.ee

ADRESSIL OOTAME ARVAMUSKIRJU "MIILANGU" LUGEJATELT

www.htg.tartu.ee/miilang

